

Dirk Van Strijthem

Wijn en de terreur van de vooroordelen

Vrijdag 26 oktober 2007 organiseerde onze Commanderie Brussel een proefavond met als thema "Chileense wijnen". Nu zijn Chileense wijnen toch al een tijdje ingeburgerd en heeft menigeen bewust of onbewust al eens een glas carmenère gedronken of een volle, rijpe cabernet sauvignon of merlot uit Chili. Dit neemt niet weg dat mensen tijdens een degustatie steeds zoeken naar een ijkpunt. Voor de meesten onder ons is dit een klassieke "Europese" wijn, vaak uit buurland Frankrijk.

Toch moet deze "nieuwe wereldwijnen" met een open vizier tegemoet treden, zonder vooroordelen. *De gustibus non est disputandum*, maar wat is er boeiender dan een vranke, open discussie?

Hebben deze Chileense wijnen nood aan een positieve discriminatie? Moeten wij ze meer krediet geven dan de Europese wijnen op gevaar af dat wij als politiek incorrect betiteld zouden worden indien we het niet doen. Daarbij vergeten we even voor het gemak dat er vaak een ware multinational schuilt achter dit verhaal.

Een open discussie voeren over wijn, zonder vooroordelen, vergt al enige moed, laat staan in het bijzijn van de wijnmaker himself. Die vrijdagavond was het weer zover: alle wijnen waren afkomstig van één domein, genaamd Ventisqueuro. De "Horatio" van dienst bleek al 3 weken in dienst te zijn... en gaf dan ook een deskundige uitleg waarbij wij vooral moesten letten op de "elegance" van de wijnen.

Wat hebben wij geleerd over Chileense wijnen? Absoluut niets nieuws. Wij weten immers al lang dat er een aantal domeinen, mits de hulp van buitenlandse oenologen, en een aantal buitenlandse tophuizen zich kunnen meten met de allerbeste oude- en nieuwe wereldwijnen. We hebben ze spijtig genoeg niet gedronken... Wij hebben vooral geleerd dat de grotere Chileense multinational zich blijft toespitsen op gemakkelijke, vlot wegdrinkende wijnen, om het woord commercieel niet in de mond te nemen.

Het laatste wat deze Chileense wijnen nodig hebben is betutteling van het publiek. Smaakt de chardonnay ronduit zwak? Wij zijn het niet meer gewoon om zuivere chardonnay te drinken. "Bullocks", zoals onze Engelse medebroeder pleegt te zeggen. De doorsnee wijnboer heeft hoegenaamd niet de middelen om nieuwe eiken vaten aan te schaffen, waardoor een doorsnee "oude" chardonnay doorgaans geen nieuwe eik gezien heeft, maar gewoon "zuiver" is.

We mogen uiteraard niet opperen dat er een potje yoghurt in het vat met sauvignon blanc is gevallen. Zou men - alle moderne hulpmiddelen ten spijt - de malolactische gisting toch niet 100% onder controle hebben gehad voor deze "Reserva"? Het tintelende, fris knisperige was in ieder geval ver te zoeken.

Ook de rode wijnen worden gekenmerkt door hun vlot commercieel aspect. Het valt wel op dat het alcohol saturatiepunt vlug bereikt wordt. 14.5% gaat al vlug vervelen indien ze niet gesteund worden door mooie zuren, maar het is rijp en toegankelijk en dus lusten wij het.

Wij hebben immers toch geen kelders meer... Bovendien wensen de mensen geen fortuin te spenderen aan een fles wijn. Bijgevolg, 3-werf hoera voor de Chilenen! Laat ons toch even ernstig blijven. Met een gamma dat zich ergens situeert tussen 7 en 16 Euro (en dan hebben ze nog een duurdere top cuvée) kan men toch moeilijk argumenteren dat ze zich tot de sukkelaar richten die ook eens een fles wil kopen. In deze prijsklasse is $\frac{3}{4}$ van de "oude wereld" een rechtstreekse concurrent.

Is er iets verkeerd met deze wijnen? Hoegenaamd niet, maar ze overstijgen het niveau niet van een nieuwe "oude-wereldwijn" binnen dezelfde prijsklasse, integendeel zelfs. Laat ons dus zonder vooroordelen, deze wijnen vergelijken met een Italiaan, een rijpe Griek, of een gloedvolle Zuid-Afrikaan, en waarom niet een Zuidelijke Fransman. Ze hebben ons vineus medelijden echt niet nodig.
